

Но тѣ не знаятъ, че азъ вечъ тлѣя,
Че мойта младость слана попарѣ!

Отдѣ да знаятъ? — приятель нѣмамъ
Да му разкрия, що въ душа тая;
Кого азъ любя и въ какво вѣрвамъ —
Мечти и мисли, — отъ що страдая.

Освѣнъ тебъ, мале, никого нѣмамъ,
Ти си за мене любовь и вѣра;
Но тука вече не се надявамъ
Тебе да любя: сърце догаря!

Много азъ, мале, много мечтаехъ
Щастие, слава да видимъ двама;
Сила усѣщахъ — що не желяехъ?
Но за вси жалби приготви яма!

Една салъ клета, една остана:
Въ прѣгрѣдки твои мили да падна, —
Туй сърце младо, тазъ душа страдна
Да се оплачатъ тебѣ, горкана...

Баща и сестра и братя мили
Азъ да прѣгърна искамъ безъ злоба,
Пѣкъ тогазъ нека измрѣзнатъ жили,
Пѣкъ тогазъ нека изгния въ гроба!

Хр. Ботевъ.
